

Sygn. akt V GC 2977/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Iwona Nowak
Protokolant:	stażysta Agnieszka Olechna

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2017 r. na rozprawie sprawy

z powództwa W. D.

przeciwko B. (...) w R.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego B. (...) w R. na rzecz powoda W. D. kwotę 10.125,76 zł (dziesięć tysięcy sto dwadzieścia pięć 76/100 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 9.825,76 zł od dnia 22 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.759,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 4.800,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSR Iwona Nowak

Sygn. Akt V GC 2977/16

UZASADNIENIE

Powód W. D. wniósł o zasądzenie od pozwanego B. (...) w R. kwoty 10.125,76 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 9825,76 złotych od dnia 22 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu.

W uzasadnieniu wskazał, iż na skutek kolizji w dniu 22 lipca 2016 roku uszkodzeniu uległ pojazd marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należącym do D. M.. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił powodowi kwotę 4193,99 zł tytułem odszkodowania w zakresie naprawy pojazdu Według powoda koszt naprawy wynosi 14019,75 złotych .Koszt ten wynika z prywatnej opinii , którą to sporządził powód.

Pozwany B. (...) w R. wniósł o oddalenie powództwa. Jego zdaniem powód nie ma prawa domagać się zwrotu kosztów sporządzania prywatnej opinii. W uzasadnieniu wskazał, iż wypłacona kwota pokrywa w całości szkodę w majątku poszkodowanego. Powód nie udowodnił ,że należało pojazd naprawiać przy użyciu oryginalnych części.

Sąd ustalił, co następuje:

Na skutek kolizji w dniu 22 lipca 2016 roku uszkodzeniu uległ pojazd marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należącym do D. M..

Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie OC u pozwanego. W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego pozwany uznał swoją odpowiedzialność za szkodę i wypłacił poszkodowanemu kwotę 4193,99 zł z tytułu odszkodowania w zakresie naprawy pojazdu .

Powód w celu ustalenia rzeczywistych kosztów naprawy pojazdu zasięgnął opinii specjalisty. Własna wycena wskazywała ,że koszt naprawy wyniesie 14019,75 złotych brutto.

(dowód: karta 2-14),

Pozwany wypłacił jedynie kwotę 4193,99 złotych. Odmówił zwrotu kosztów za prywatną opinię.

Sąd zważył, co następuje:

Zgromadzony materiał dowodowy w ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, albowiem strony nie kwestionowały ich treści, wyprowadzając na ich podstawie odmienne, korzystne dla siebie wnioski.

Sąd uznał wskazane przez biegłą w opinii ustalenia co do wysokości kosztów naprawy za zgodne z zasadami wiedzy z zakresu techniki samochodowej. W ocenie Sądu, sporządzona w sprawie opinia jest w pełni rzetelna, fachowa i obiektywna. Biegła oparła się na przedstawionym jej materiale dowodowym, a dokonane przez nią wyliczenia zostały w całości uzasadnione i precyzyjnie omówione.

(dowód w aktach karta 107-120 oraz 138-140)

Żądanie pozwu zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Odnosząc się do zarzutów pozwanego, należy podkreślić, iż obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego czy poszkodowany dokonał naprawy i czy w ogóle zamierza ją naprawić (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15.11. 2001 r., sygn. akt III CZP 68/01, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07 sierpnia 2003 r., sygn. akt IV CKN 387/01). Zarówno przytoczone poglądy orzecznictwa, jak i treść opinii biegłej nakazują przyjąć, iż odszkodowanie ustalone poprzez porównanie wartości pojazdu uszkodzonego i nieuszkodzonego nie rekompensowałoby powodowi całego uszczerbku.

W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Sąd po analizie materiału dowodowego doszedł do przekonania, że żądanie pozwu zasługuje na uwzględnienie w całości. Jednocześnie Sąd nie mógł zgodzić się ze stanowiskiem strony pozwanej, jakoby przyznane powodowi w toku likwidacji szkody odszkodowanie w wysokości 4193,99zł z tytułu szkody w pojeździe wystarczyło w całości na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. Zdaniem Sądu w ślad za opinią biegłej powód nie mógł dokonywać naprawy częściami Q albowiem do tego typu samochodu nie istnieją części o tym symbolu.. Pojazd jest rozliczony ze

szkody OC , zatem rozliczenie szkody winno być oparte na oryginalnych częściach. Jak słusznie zauważa biegła pojazd uszkodzony jest pojazdem 8 letnim. Dla m. to jest mniej niż połowa użytkowania . Ponadto wykorzystanie do naprawy części oryginalnych nie powoduje zwiększenia wartości pojazdu.

Sąd stosownie do art. 278 k.p.c. i art. 286 k.p.c. dopuścił dowód z pisemnej opinii biegłej sądowej z zakresu motoryzacji. Biegła sądowa w sporządzonej pisemnej opinii wskazała, iż koszt naprawy wynosi 14256,99 złotych brutto i ten właśnie koszt przy uwzględnieniu okresu eksploatacji uszkodzonego pojazdu w największym stopniu odzwierciedla wysokość poniesionej szkody. Wyliczony koszt naprawy przez biegłą jest wyższy niż wskazał powód .

Opinia biegłego była przez pozwanego kwestionowana (art. 230 § 2 kpc) jedynie w zakresie uwzględnienia przez biegłą faktu ,że naprawa winna być dokonana przy użyciu części oryginalnych , a nie ze znaczkami Q.

Wskazać należy, iż w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że poszkodowany -powód nie jest zobowiązany do poszukiwania usług najtańszych celem zmniejszenia wysokości szkody, lecz ma swobodę w zakresie wyboru warsztatu, czy usługi w związku z doznaną szkodą. Odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03). Nadto przywrócenie do stanu poprzedniego oznacza wobec tego, że pojazd ma być sprawny technicznie i zapewnić poszkodowanemu komfort jazdy w takim stopniu jak przed zdarzeniem, a także należy zauważyć, że chodzi o przywrócenie do stanu sprzed wyrządzenia szkody pojazdowi, jako całości. Konieczność wymiany uszkodzonej części stanowi niewątpliwie normalne następstwo działania lub zaniechania, z którego szkoda wynika; jeżeli nie da się jej naprawić w taki sposób, aby przywrócić ją do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę, musi zostać zastąpiona inną. Poszkodowany może żądać naprawienia szkody przez przywrócenie do stanu poprzedniego, a wtedy ubezpieczyciel powinien ustalić wysokość odszkodowania z uwzględnieniem cen części nowych, jeżeli są one potrzebne do naprawy samochodu. W szczególności nie ma podstaw, aby odrębnie oceniać wartość części samochodu i jeżeli części stare były w chwili wypadku częściowo zużyte, obniżać należne odszkodowanie.

Sąd podziela wyrażany w orzecznictwie pogląd, że niezasadne jest stosowanie zamiast części autoryzowanych serwisów części zamiennych nieoryginalnych. Nie ma normy prawnej, która nakazywałaby poszkodowanemu naprawę samochodu przy pomocy nieoryginalnych części. Oczywistym jest, że zamienniki nie gwarantują odpowiedniej jakości, która może ujawnić się po pewnym okresie czasu, niemożliwym do przewidzenia. Co więcej w ocenie Sądu strona pozwana nie udowodniła, że wykonanie naprawy przy użyciu tych części doprowadzi do wzrostu wartości pojazdu („ Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi”- SN III CZP 80/11). Ustalony koszt naprawy w wysokości 11852,92 zł przywróci stan pojazdu sprzed szkody i użycie części nowych oryginalnych w naprawie, czy też dostępnych części alternatywnych o w pełni potwierdzonej jakości praktycznie, nie wpłynie na większą wartość pojazdu po wykonaniu naprawy.

Skoro poszkodowany- powód nie ma obowiązku w ogóle naprawy a ustawodawca nałożył w wskazanym artykule ustalenie i wypłatę przez zakład ubezpieczeń w terminie miesiąca pełnego odszkodowania to ciężar dowodzenia (gdy w drodze opinii biegłego ustalono wysokość kosztów naprawy), spoczywa na pozwanym, tj. ciężar udowodnienia twierdzenia, iż ustalony koszt przywrócenia pojazdu według średnich stawek jest zawyżony, pozwany ma możliwość złożenia stosownych wniosków dowodowych, a takich nie złożył. To pozwany w przedstawionej sytuacji winien wykazać, iż jest możliwa naprawa pojazdu poniżej średnich stawek rynkowych wskazanych przez biegłego, czy też przy użyciu innych części niż oryginalne, czy też części alternatywne o w pełni potwierdzonej jakości. Nie sposób nie wskazać, iż zdarza się, że poszkodowani nie naprawiają w całości pojazdu, nie używają odpowiednich części, co nie przywraca pojazdu do stanu sprzed zdarzenia, ponadto nie dysponują niejednokrotnie rachunkami za naprawę, gdyż nie jest to dokumentowane, bądź pokrzywdzeni z racji posiadanych umiejętności w części sami naprawiają swój pojazd tracąc wówczas czas i nie mogąc wykonywać swych obowiązków zawodowych w tym czasie i nie osiągają dochodu. Sąd podziela również stanowisko, iż wypłata odszkodowania za naprawę nie może prowadzić do bezpodstawnego wzbogacenia, jednak jeżeli pozwany twierdzi, iż ustalony koszt (po średnich stawkach rynkowych) prowadziłby do

tego, to również na nim spoczywał ciężar udowodnienia swego twierdzenia zgodnie z ogólnym rozkładem ciężaru dowodu (art. 6 kc). Biegła wskazała, iż naprawa pojazdu przy zastosowaniu części oryginalnych nie spowoduje wzrostu wartości pojazdu. Powyższe uwagi w żaden sposób nie stoją w sprzeczności z brzmieniem normy z art. 824 § 1 k.c., która stanowi, że o ile nie umówiono się inaczej suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody.

Odnośnie prywatnej opinii to jej poniesiony koszt przez powoda skutecznie obciąża pozwanego. Jest to rzeczywisty wydatek poniesiony przez powoda , celem ustalenia kosztów naprawy . Zdaniem Sądu orzekającego w niniejszej sprawie koszt prywatnej opinii stanowi składnik szkody.

Jak trafnie wskazuje w swoim orzecznictwie Sąd Najwyższy , wydatki związane z prywatną ekspertyzą , mogą być objęte odszkodowaniem. Przykładowo, w uzasadnieniu Uchwały z dnia 18 maja 2004 roku (III CZP 24/04 OSNC2005/7-8/117) Sąd Najwyższy wyraził pogląd ,że

„ ocena czy poniesione koszty ekspertyzy sporządzonej na zlecenie poszkodowanego w postępowaniu przedsądowym są objęte odszkodowaniem przysługującym od ubezpieczyciela z umowy odpowiedzialności cywilnej, musi być dokonane przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy a w szczególności uzależniona od ustalenia czy zachodzi normalny związek przyczynowy pomiędzy poniesieniem tego wydatku a wypadkiem oraz czy poniesienie tego kosztu było obiektywnie uzasadnione i konieczne także w kontekście ułatwienia określenia prawidłowo konkretnego ubezpieczyciela , jak i ułatwienie zakładowi ubezpieczeń ustalenia okoliczności wypadku i rozmiarów szkody „

Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 30 lutego 2002 roku (V CKN 908/00, Lex nr 54365) podkreślając ,że ocena , czy koszty ekspertyzy powypadkowej poniesione przez poszkodowanego w postępowaniu likwidacyjnym mieszczą się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego winna być dokonywana na podstawie konkretnych okoliczności sprawy , a w szczególności po dokonaniu oceny , czy poniesienie tego wydatku było obiektywnie uzasadnione i konieczne.

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie zachodziły podstawy do wliczenia kosztów prywatnej ekspertyzy do należnego odszkodowania.

Wskazać bowiem należy , że pozwany dysponował wszystkimi danymi niezbędnymi do oszacowania wysokości należnego świadczenia. Nie zachodziły zatem żadne przeszkody aby pozwany prawidłowo wyliczył wysokość odszkodowania, bez konieczności sporządzania dodatkowych wycen.

Zatem Sąd uznał ,że koszt prywatnej ekspertyzy powinien być w niniejszej sprawie uwzględniony w odszkodowaniu.

Po pierwsze, bez zlecenia tej wyceny powód nie miał możliwości zweryfikowania wyceny pozwanego; nie dysponuje on ani wiadomościami specjalistycznymi ani też nie ma dostępu do programów dotyczących kalkulacji szkód w pojazdach. Nie miał też obowiązku przeprowadzić naprawy pojazdu , zatem nie mógł w ten sposób zweryfikować rzeczywistej wartości szkody. Sporządzenie prywatnej wyceny było w zasadzie jedyną powodowi dostępną możliwością ustalenia , czy wycena pozwanego przeprowadzona w toku postępowania likwidacyjnego jest poprawna.

Po drugie , gdyby pozwany uwzględnił ekspertyzę dostarczona mu przez powoda , miałby możliwość ustalenia odszkodowania w kwocie nie odbiegającej od tej ,która została ustalona w tej opinii .Stąd też , w ocenie Sądu uzasadnione jest uwzględnienie odszkodowania kosztów wyceny prywatnej , skoro powód był zmuszony do jej wyłożenia , aby skutecznie dochodzić od strony pozwanej odszkodowania .

Obiektywna potrzeba oraz celowość skorzystania z pomocy rzeczoznawcy , wynika zdaniem Sądu z przebiegu postępowania likwidacyjnego i sądowego. Nie można czynić powodowi zarzutu z tego ,że postąpił rozsądnie i nie wdał się w spór z pozwanym , zanim nie dysponował fachowym potwierdzeniem ,że jego stanowisko jest uzasadnione , zaś stanowisko pozwanego błędne. Konieczność opłacenia prywatnej oceny nie wynikała bezpośrednio z kolizji drogowej , spowodowana była jednak samą postawą ubezpieczyciela , który to odmówił powodowi wypłaty należnego

odszkodowania. Niewątpliwie zatem wydatek ten wynikał pośrednio z faktu uszkodzenia pojazdu , stanowił bowiem dla powoda niesatysfakcjonujący przebieg postępowania likwidacyjnego.

Sąd ustalił ,że ,że skoro całkowity koszt wynosi 14019,75 złotych to pozwany winien zapłacić dla powoda pozostałą część tj 9825,76 złote oraz 300 złotych za sporządzenie opinii.

Zatem biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powoda roszczenie za zasadne w całości i w związku z tym w punkcie 1 wyroku na podstawie art. 415 k.c. w związku z art. 822 § 1 k.c. orzeczono jak w sentencji.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 §1 2 k.c. w zw. z art. 817 §1 k.c., zgodnie z żądaniem.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na koszty procesu składa się kwota kosztów zastępstwa procesowego wg stawki minimalnej – 4800 zł, opłata od pełnomocnictwa - 17 zł, opłata od pozwu – 507zł oraz wyłożonych kosztów opinii biegłego co daje łącznie 5759 złotych.

SSR Iwona Nowak